

GENOMINEERDEN

Pleuni Depmann

Ria Herkelman

Erik Honders

Arnold Hoven

Oda Visser

VERTAALOPGAVE

Seepferdchen (*Joachim Ringelnatz, 1883-1934*)

Als ich noch ein Seepferdchen war,
Im vorigen Leben,
Wie war das wonnig, wunderbar
Unter Wasser zu schweben.
In den träumenden Fluten
Wogte, wie Güte, das Haar
Der zierlichsten aller Seestuten,
Die meine Geliebte war.
Wir senkten uns still oder stiegen,
Tanzten harmonisch umeinander,
Ohne Arm, ohne Bein, ohne Hand,
Wie Wolken sich in Wolken wiegen.
Sie spielte manchmal graziöses Entfliehn,
Auf daß ich ihr folge, sie hasche,
Und legte mir einmal im Ansichziehn
Eierchen in die Tasche.
Sie blickte traurig und stellte sich froh,
Schnappte nach einem Wasserfloh,
Und ringelte sich
An einem Stengelchen fest und sprach so:
Ich liebe dich!
Du wieherst nicht, du äpfelst nicht,
Du trägst ein farbloses Panzerkleid
Und hast ein bekümmertes altes Gesicht,
Als wüßtest du um kommendes Leid.
Seestütchen! Schnörkelchen! Ringelnaß!
Wann war wohl das?
Und wer bedauert wohl später meine restlichen Knochen?
Es ist beinahe so, daß ich weine –
Lollo hat das vertrocknete, kleine
Schmerzverkrümmte Seepferd zerbrochen.

(Uit: *Allerdings*, Ernst Rowolth Verlag, Berlin 1928)

GENOMINEERDE VERTALINGEN

1. Pleuni Depmann

Zeepaardje

Toen ik nog een zeepaardje was,
In een vorig leven,
Hoe zalig was 't in die zilte plas
Onder water te zweven.
In het dromende water
Wiegden de lokken als vlas
Van die sierlijkste aller snapers,
Die mijn geliefde was.
Omhoog en omlaag, onze lijven
Dansten vredig om elkaar heen,
Zonder hand, zonder arm, zonder been,
Zoals wolken om wolken heen drijven.
Soms was ze verstopt, een bevallig spel,
Opdat ik haar toeriep: 'ik pak je!',
Eens legde ze, toen ze me vasthield, snel
Eiertjes in mijn zakje.
Ze keek verdrietig, herstelde zich gauw,
Hapte naar een waterjuffrouw,
En slingerde zich
Om een stengeltje heen en zei zo:
Ik hou van jou!
Je hinnikt niet, geen vijg, geen mop,
Je draagt een verveloos pantserkleed
En hebt een bekommerde oude kop,
Alsof je weet van aankomend leed.
Snapertje! Snorkeltje! Slingersnuit!
Is het nu uit?
En wie betreurt er dan later mijn achtergebleven knoken?
Daar komen mijn tranen al bijna -
Lollo heeft het verschrompelde, kleine
Kromgetrokken zeepaard gebroken.

2. Ria Herkelman

Zeepaardje

Toen ik nog een zeepaardje was,
in een vorig leven,
kon ik in mijn stekeltjesjas
fijn onder water zweven.
In het sluimerend getij
wuiden haar manen als gras.
Het sierlijkste zeepaardje was zij,
die mijn geliefde was.
We dreven heel stil, doken, stegen.
Dansten harmonisch om elkaar heen.
Zonder arm, zonder hand, zonder been.
Zoals wolken in wolken bewegen.
Zij speelde gracieus het spel van het minnen.
Ik volgde, zij vluchtte - mijn hart brak.
Maar legde op 't toppunt van mijn zinnen
eitjes in mijn buidelzak.
Ze keek, leek treurig, maar lachte weer zo,
en hapte naar een watervlo.
Ze krulde als touw
om een stengeltje heen en zei: Jo,
ik hou van jou!
Je hinnikt niet, je poept ook niet.
En de kleur van je jas is vervaagd.
Je oude gezicht is doorgroefd van verdriet,
alsof je het leed van de wereld draagt.
Zeepaardje, Snorkeltje, Neusjenat.
Waar blijft de tijd?
En wie zal er later treuren om mijn knokige knoken?
Zie, de tranen staan me in de ogen.
Lollo heeft het kleine kromgebogen,
uitgedroogde zeepaard, gebroken.

3. Erik Honders

Zeepaardje

Toen ik nog een zeepaardje was,
in een vorig leven,
was ik zo heerlijk in mijn sas
bij het onderwaterzweven.

In het dromerige blauw
golfde zo hemels het haar
van de sierlijkste zeepaardjesvrouw -
en wij waren een paar.

We daalden bedaard of we stegen,
vredig dansend om elkaar heen,
zonder hand, zonder arm, zonder been,
zoals wolken zich wiegend bewegen.

Vaak vluchtte ze speels, echt een dame,
zodat ik haar jaagde als prooi,
en klemden we ons weer tezamen,
dan legde ze eitjes in mijn plooi.

Ze leek bedroefd en deed blij voor de show,
ze hapte naar een watervlo,
en krulde zich gauw
aan een stengeltje vast, en sprak zo:
ik hou van jou! -

omdat je niet hinnikt, niets vallen laat;
je draagt een kleurloos pantserkleed,
en hebt een zorgelijk oud gelaat,
alsof je weet van komend leed.

Krulstaartje! Ringneusje! Waterpaardvrouw!
Hoelang geleden is het nou?
En wie beklaagt straks 't restant van mijn knoken?
Ik heb bijna een traan in mijn ogen:
Lolla heeft het kleine, verdroogde,
van pijn verwrongen zeepaardje gebroken.

4. Arnold Hoven

Zeepaardje

Toen ik nog een zeepaardje was,
in mijn vorig leven,
vond ik het zalig, eersteklas
onder water te zweven.
In de idyllische waterwei
golfde welwillend het haar
van de sierlijkste uit de zeestoeterij
en wij vormden een paar.
Wij daalden in stilte, of stegen,
omdansten elkaar elegant,
zonder arm, zonder been, zonder hand,
zoals wolken in wolken bewegen.
Soms zweefde zij weg in gespeelde verlating,
ik volgde en ving haar dan weer
en ze legde bij zo'n halve omhelzing
in mijn buidel haar eitjes neer.
Haar blik was bedroefd en haar blijdschap maar show,
zij hapte naar een watervlo
en krulde haar staart
om een stengeltje vast en sprak zo:

ik hou van jou!

Je dropt geen vijn, je hinnikt niet,
je draagt een kleurloos pantserkleed,
je oude gezicht is zo vol van verdriet,
alsof je weet van toekomstig leed.

Watermerrie! Krinkelding! Ringelnass!
Hoe lang is dat wel niet geleden?

Door wie wordt er later getreurd bij mijn knoken?
Ternauwernood kan ik mijn tranen keren --
Lollo heeft het verdroogde en tere,
door pijn gekromde zeepaard gebroken.

5. Oda Visser

Het zeepaardje.

Toen ik nog een zeepaardje was,
In een vorig leven,
Kon ik in die oneindige plas
Zo zalig onder water zweven.
Met de deining der golven mee
Wiegde, zo sierlijk, het haar
Van de schoonste merrie der zee,
Wij hielden van elkaar.
Traag naar beneden of naar boven,
Een vloeiende dans, samen één,
Zonder arm, zonder hand, zonder been,
Als wolken in elkaar geschoven.
Soms zwom ze speels bij me vandaan,
Lokte me en zei: ik pak je,
Trok me dicht tegen zich aan,
Legde haar eitjes in mijn zakje.
Ze was niet blij, dat leek maar zo,
Hapte naar een watervlo,
Krulde haar staartje
Rond een stengel en fluisterde: O,
Mijn lieve paardje!
Je hinnikt niet en waar blijft je mest?
Je hebt een kleurloos harnas aan,
Je bent zo somber, niet op je best,
Alsof of je al weet wat er mis zal gaan.
Zeemerrie! Tierelantijntje! Krullennatje!
Weet je nog, schatje?
En wie zal er later treuren om mijn verteerde knoken?
Nog even, en ik ben in tranen-
Lollo heeft het kleine, halfvergane,
door pijn verwrongen zeepaardje gebroken.